

LŪGŠANAS APSOLĪJUMS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Kol. 4:2, Rom. 12:12, Mat. 26:34-44, Ebr. 11:6, Jēk. 4:2, Jāņa 14:15, 1. Tes. 4:3.

ATMIŅAS PANTS:

„Vakaros, rītos un dienvidū es nopūtīšos un žēlošos, un Viņš uzklausīs manu balsi.” (Ps. 55:18).

GALVENĀ DOMA:

Daudzās vietās Bibēlē Kungs aicina mūs lūgt, jo lūgšana ir svarīga lieta mūsu kopšī ar Viņu.

Elena Vaīta par lūgšanu mums ir atstājusi šādus vārdus: „Mūsu Debesu Tēvs gaida, lai pār mums izlietu savas svētības pilnību. Mums ir iespēja neierobežoti dzert no bezgalīgās mīlestības avota. Cik savādi, ka mēs tomēr tik maz lūdzam! Dievs ir gatavs un labprātīgs uz klausīt sava visvienkāršākā bērna sirsnīgo lūgšanu, un tomēr no mūsu puses tik bieži redzama nevēlēšanās savas vajadzības uzticēt Viņam. Ko debesu eņģeļi var domāt par kārdināšanām pakļautiem nabaga bezpalīdzīgiem cilvēkiem, kas tik maz lūdz un kam ir tik maz ticības, lai gan Dieva bezgalīgās mīlestības sirds pēc tām ilgojas, vēloties dot vairāk, nekā tās spēj prasīt vai saprast? Eņģeļiem patīk zēmoties Dieva priekšā; tie priecājas atrasties Viņa tuvumā. Satiksmi ar Dievu tie uzskata par savu visaugstāko prieku. Bet zemes bērni, kam vajadzīga tik liela palīdzība, kādu vienīgi Dievs var dot, šķiet, jūtas apmierināti, staigājot bez Viņa Gara gaīsmas, bez pastāvīgas Viņa klātbūtnes.” “Ceļš pie Kristus”, 94. lpp.

Tas izsaka visu, vai ne?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. martā!

LŪGŠANAS SPĒKS

Kādu dienu jauns cilvēks saņēma vēstuli no kādreizējā līdzstrādnieka, kas bija aizgājis pensijā pirms daudziem gadiem. Abi kolēģi, maigi izsakoties, neprata sastrādāties. Pensionētais kolēģis bija slikti izturējies pret viņu, kurš joprojām strādāja tajā darba vietā. Viņš atvēra vēstuli un sāka lasīt. Vēstulē bija šādi vārdi: „Vai zini, es nesaprotu, kā darbojas lūgšana, es to nekad neesmu sapratis, vismaz ar prātu ne. Tomēr es zinu, ka mums ir teikts, lai mēs lūdzam, un pēdējo nedēļu laikā, kad es lūdzu Dievu, man ir atvērušās acis uz to, kā esmu izturējies pret tevi visu laiku. Es redzu, ka man nav bijusi taisnība, ka esmu rīkojies nekristīgi, un tā ir bijusi šausmīga liecība par manu ticību. Es zinu, ka man to vajadzēja darīt jau sen, bet es patiešām no sirds lūdzu piedošanu. Man ir jālūdz pēc Kristus piedošanas par to, ko esmu izdarījis, vienalga, cik nevērtīgs es esmu. Tagad es lūdzu arī tavu piedošanu.”

Daudzējādā ziņā šis stāsts atklāj lūgšanas spēku. Tas nav tik daudz vajadzīgs, lai liktu Dievam pārvietot kalnus, lai gan arī tas var notikt. Toties tas var izdarīt kaut ko vēl brīnumaināku: lūgšanas spēks var izmainīt cilvēka sirdi.

Kā šis cilvēks rakstīja, lūgšanu ne vienmēr ir viegli saprast. Kāpēc lūgt Dievam to, ko Viņš jau zina? Vai Dievs neko nedarīs, ja es vispirms nelūgšu? Vai mūsu lūgšanas patiešām var izmainīt to, ko Dievs Radītājs darīs?

Vai nu mēs saprotam, kā darbojas lūgšana, vai nesaprotam, viens ir skaidrs: bez tās mūsu staigāšana ar Dievu ir lemta neveiksmei.

Izlasi šos pantus. Kas tiem visiem ir kopīgs? Mat. 26:41, Lūk. 18:1, 1. Tim. 2:8, 1. Tes. 5:17, 1. Pēt. 4:7, Kol. 4:2, Rom. 12:12. _____

Nav šaubu, mēs kā kristieši zinām, ka ir jālūdz un ka jālūdz bieži. Tas, ka mēs varam nesaprast, kā lūgšana darbojas, ir blakusjautājums. Lielākā daļa no mums nesaprot, kā darbojas daudzas lietas gan fiziskajā, gan garīgajā pasaulē. Ja mēs gaidītu, kamēr pilnībā sapratīsim visu, kas saistīts ar mūsu ticību, tad tā diez vai būs ticība, vai ne? Jau pats vārds „ticība” norāda, ka tajā ir elementi, ko ar prātu grūti aptvert. Tomēr ikviens, kas lūdz pastāvīgi un dedzīgi, var apliecināt vienu lietu – pie tam saskaņā ar Dieva gribu –, ka lūgšana var izmainīt mūsu dzīvi un to arī dara.

Kā tu saproti lūgšanu? Kā tā ir ietekmējusi tavu dzīvi? Kur tu atrastos savā kristieša ceļā bez lūgšanas? _____

JĒZUS, LŪDZOŠAIS MESIJA

Ko šie Bībeles teksti mums māca par Jēzu un lūgšanu? Kāds ir šo pantu konteksts?

Lūk. 3:21, 22 _____

_____

Lūk. 9:28, 29 _____

_____

Lūk. 6:12, 13 _____

_____

Ebr. 5:7 _____

_____

Mat. 14:23 _____

_____

Lūk. 22:31, 32 _____

_____

Mat. 26:34-44 _____

Jēzum, nevainīgajam Dieva Dēlam, kas bija bez grēka, bez vainas, kas dzīvoja pilnīgā saskaņā ar Tēva gribu, bija spēcīga lūgšanu dzīve (augstāk minētajos pantos pat nebija iekļauta lūgšana Jāņa 17. nodaļā). Ja Jēzum bija nepieciešams lūgt, lai tiktu galā ar to, kas nāca priekšā Viņa dzīvē, cik daudz vairāk tas ir vajadzīgs mums! Kristus lūgšanas piemērs skaidri parāda, cik svarīgai jābūt lūgšanai mūsu ceļā ar Kungu. Ir grūti iedomāties attiecības ar Dievu bez lūgšanas. Ja saziņai ir izšķiroša loma, lai saglabātu attiecības ar citiem cilvēkiem, cik daudz vairāk tā ir svarīga attiecībās ar Dievu! Jēzus ir mūsu paraugs. No mums atkarīgs tas, vai mēs izvēlēsimies sekot Viņam.

Cik pastāvīga ir tava lūgšanu dzīve? Cik viegli ir tevi novērst no lūgšanas? Vai tu lūdz pastāvīgi, vai tikai tad, kad esi grūtībās? Kā tu varētu iemācīties piešķirt lūgšanai svarīgāku lomu savā dzīvē ar Kungu? _____

_____

_____

_____

_____

TICĪBAS LŪGŠANA

„Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.” (Ebr. 11:6) *Kādus svarīgus principus šis pants mums māca, kādai ir jābūt lūgšanai un ko tas nozīmē mums?* _____

_____

_____

Zināmā mērā lūgšana ir veids, kā mēs nākam pie Dieva, sevis atvēršana Viņam. Mēs nelūdzam, lai Dievs zinātu, kas mums ir vajadzīgs. Galu galā, lūgšanas kontekstā Jēzus pats teica, ka „Tēvs jau zina, kā jums vajag, pirms jūs Viņu lūdzat” (Mat. 6:8). Mēs lūdzam tāpēc, ka lūgšana ir veids, kā vingrināt savu ticību Dievam. Tas ir veids, kā padarīt mūsu ticību stiprāku, reālāku, praktiskāku. Kas gan nav piedzīvojis, kā dedzīga, nešaubīga lūgšana, kas pienesta, izjutot atkarību un vajadzību, ir vairojusi ticību un padziļinājusi attiecības ar Dievu?

Lūgšana ir veids, kā palīdzēt sev iztukšoties no sevis. Tas ir veids, kā mirt ik dienas. Tas ir veids, kā savienoties ar Dievu ļoti personīgā līmenī. Tas ir veids, kā atgādīnāt sev, ka tu nepiederī sev, ka tu esi atpirkts par dārgu cenu un ka, pierodot tikai sev, tu sadrupsī un mirsi pasaulē, kas pilna ar spēkiem un varām, kas vienā acumirkli var tevi iebraidāt dubļos.

Cik bieži mēs dzirdam frāzi „meklējiet Kungu lūgšanā”? Ko tā nozīmē tev? Skat. Dan. 9:3, 4, Cah. 8:21. _____

_____

_____

Lielā mērā ikviena lūgšana ir ticības darbs. Kas gan var redzēt, vai lūgšanas aiziet uz debesīm? Kurš redz, kā Dievs tās saņem? Mēs bieži lūdzam, neredzot tūlītējus rezultātus, tomēr mēs ejam uz priekšu ticībā, ka Dievs dzird un ka viņš atbildēs tā, kā ir vislabāk. Lūgšana ir ticības darbs, kurā mēs sniedzamies pāri tam, ko redzam un jūtam vai it kā pilnībā saprotam.

Cik liela daļa no tavas lūgšanu dzīves ir nemainīga rutīna, nevis dziļš un no sirds izjūsts ikdienas solis? Kā tu varētu mainīties no pirmā uz otro? _____

_____

_____

TĀPĒC KA TU NEPRASI

Viens no jautājumiem, ko bieži uzdod Dievu lūdzošie, ir: „Vai manas lūgšanas patiešām var pamudināt Dievu darīt to, ko citādi Viņš nebūtu darījis?” Tas ir loģisks jautājums. Lai uz to atbildētu, viss, ko mēs varam darīt, ir iet pie Dieva Vārda un uzzināt, kas tur ir atklāts.

Izlasi Jēk. 4:2, Lūk. 11:9, 10, Jēk. 5:16-18. Ko šie panti saka par mūsu lūgšanām un Dieva rīcību? _____

Lai gan lūgšanas maina mūs un ietekmē mūsu attiecības ar Dievu un citiem cilvēkiem, Bībele skaidri atklāj, ka mūsu lūgšanas ietekmē to, ko dara Dievs. Mēs lūdzam, un Viņš atbild.

Izlasi 1. Moz. 18:22:33. Kā mēs šo principu redzam šeit darbībā? _____

Lai arī kādas filozofiskas grūtības sagādā saprast šo patiesību, Dievs atbild uz cilvēku lūgšanām. Viņš ir pateicis, ka Viņš atbild, un mums ir jātur Viņš pie Vārda.

Ja „Mana tauta, kas ir pēc Mana Vārda nosaukta, tad pazemosies un pielūgs un meklēs Manu vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Es viņus no debesīm uzklausīšu un piedošu viņu grēkus, un dziedināšu viņu zemi” (2. Laiku 7:14). Ko šis pants mums māca par lūgšanu? _____

Ievēro, ka Dievs tomēr nedziedinās viņu zemi tikai tāpēc, ka viņi to lūdz. Viņi ir aicināti lūgt, bet lūgšana no viņu puses ir tikai viens atmodas aspekts.

Varbūt vissvarīgākais šā principa paraugs redzams šeit: „Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1. Jāņa 1:9). Šeit mēs redzam spēcīgu saistību starp lūgšanu (šajā gadījumā atzīšanos grēkos) un Dieva darbību mūsu dzīvē. Mēs atzīstamies savos grēkos, un Viņš piedod tos. Tas ir process, kura rezultāts ir mūsu šķīstīšana no netaisnības. Šeit doma ir skaidra – ja mēs nelūdzam, neatzīstamies, tad mums netiek piedots. Nav šaubu, ka šajā gadījumā Dievs rīkojas, atbildot uz mūsu lūgšanām.

PAKĻAUJOTIES NOSACĪJUMIEM

Cilvēks sēž restorānā, priekšā liels šķivis ar taukainu ēdienu, ko viņš noskalo ar kādu gāzēto dzērienu. Maltīti viņš noslēdz ar lielu trauku šokolādes saldējuma, kas pārliets ar karsto mērci. Vakarā pirms aizmigšanas (ar nelielu našķi pirms tam) viņš nometas uz ceļiem un lūdz. Lūgšanā ir arī šādi vārdi: „Kungs, palīdzi, lūdzu, man nomest lieko svaru.”

Kas nepareizs ir šajā ainā?

Fakts ir tāds, ka mēs varam gaidīt, lai Dievs atbild uz mūsu lūgšanām, bet ir lietas, kas mums šajā procesā ir jāizdara. Ir teikts, ka mums ir jāizdzīvo savas lūgšanas, tas ir, mums ir jādara viss, kas ir mūsu spēkos, lai sagaidītu atbildes uz savām lūgšanām. Tas nav humānisms, ne arī ticības trūkums. Tieši otrādi, tā ir dzīvošana ticībā.

„Ja mēs savā sirdī saskatām netaisnību, ja pieķeramies kādam zināmam grēkam, tad Kungs mūs nedzirdēs; bet nožēlojošas, satriektas dvēseles lūgšana vienmēr tiek pieņemta. Kad visas zināmās netaisnības ir izlabotas, mēs drikstam ticēt, ka Dievs atbildēs uz mūsu lūgšanām. Mūsu pašu nopelns nekad neizraisīs Dieva labvēlību; mūs var glābt tikai Jēzus pilnība, mūs var šķīstīt tikai Viņa asinis; tomēr arī mums ir darāms darbs — ir jāpakļaujas Jēzus pieņemšanas nosacījumiem.” „Ceļš pie Kristus”, 95. lpp.

Elena Vaita nesaka, ka mums ir jābūt perfektiem, lai mūsu lūgšanas varētu tikt atbildētas. Viņa arī skaidri parāda, ka mūsu pieņemšana Dieva priekšā nav balstīta uz mums vai mūsu nopelnu, bet tikai uz Kristus nopelnu mūsu labā. Viņa raksta, ka mums ir jābūt ticības attieksmei, pazemībai un pakļāvīgiem Dieva gribai, lai Viņš varētu strādāt mūsu dzīvē.

Kā šie panti palīdz mums saprast, ko nozīmē „pakļauties nosacījumiem”? (Skat. Ebr. 10:38, 5. Moz. 4:29, Lūk. 9:23, Jāņa 14:15, 1. Tes. 4:3.) _____

Varbūt visnepieciešamākais nosacījums efektīvai lūgšanu dzīvei ir mūsu bezpalīdzības izjūta, mūsu apziņa, ka esam grēcinieki, kam vajadzīga žēlastība un ka mūsu vienīgā cerība ir mūsu Kungā, kas ir mūsu dēļ izdarījis tik ļoti daudz. Augstprātība, pārliecība par saviem spēkiem un pilnīga aizņemtība ar sevi pašu ir recepte garīgai katastrofai.

Kas ir tās lietas, par kurām tu dedzīgi lūdz? Lūdzot jautā: Ko es varētu darīt citādi, lai varētu saņemt atbildi, uz ko es tik izmisīgi gaidu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Lūgšana ir dvēseles elpa. Tā ir garīga spēka noslēpums. To nevar aizvietot ar nevienu citu žēlastības līdzekli un saglabāt dvēseles veselību. Lūgšana nodrošina sirdij tūlītēju kontaktu ar dzīvības Avotu un stiprina reliģiskās pieredzes cīpslas un muskuļus.” Elena Vaita „Evaņģēlija kalpi”, 254., 255. lpp.

„Ja mēs tūlīt nesaņemam tieši to, ko lūdzam, tad mums tomēr jātic, ka Kungs dzird un ka Viņš uz mūsu lūgšanu atbildēs. Mēs esam tik kļūdaini un tuvredzīgi, ka reizēm lūdzam lietas, kas mums nenestu svētību, un Debesu Tēvs milestībā atbild uz mūsu lūgšanām, dodot mums to, kas ir vislabākais, to, ko mēs paši vēlētos, ja ar dievišķi apgaismotu skatu spētu visu pareizi saskatīt. Kad mūsu lūgšanas šķiet neuzklausītas, mums jāturas pie apsolījuma, jo noteikti būs laiks, kad nāks atbilde, un mēs saņemsim visvairāk vajadzīgās svētības. Bet prasība, lai uz lūgšanu vienmēr atbildētu tieši tā, kā mēs vēlamies, un mēs saņemtu tieši to, ko lūdzam, ir iedomība. Dievs ir par gudru, lai kļūdītos, un pārāk labs, lai aizardētu kaut ko labu tiem, kas staigā taisnībā. Tāpēc nebīsties Viņam uzticēties pat tad, ja tu uz savām lūgšanām nesaņemtu tūlītēju atbildi.” Elena Vaita „Ceļš pie Kristus”, 96. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko tu teiktu kādam, kas vaicā: „Kāpēc lūgt, ja jau Dievs visu zina uz priekšu?”

2. Kurš gan laiku pa laikam necinās ar jautājumu par atbildētām un neatbildētām lūgšanām! Piemēram, kāds lūdz, lai ceļojuma laikā mašīna nesaplīstu. Ja tā nesaplīst, viņš piedēvē šos veiksmīgos apstākļus atbildētai lūgšanai. Tas ir jauki. Bet ko tu atbildētu cilvēkam, kas lūdza par savu bērnu, lai tas nenomirtu, bet bērns tomēr nomiris? Kā mēs izprotam šos jautājumus?

3. Kāda loma mūsu lūgšanu dzīvē ir Svētajam Garam?

4. Iedomājies, ka jūsu grupā ir ieradies viesis un jautā: „Vai jūs varētu man iemācīt, ko nozīmē lūgt? Kā man jālūdz? Kāpēc man vajadzētu lūgt? Ko man vajadzētu gaidīt, kad esmu lūdzis, un ko nevajadzētu?” Kā tu viņam atbildētu?

KOPSAVILKUMS:

Nav šaubu, ka daudzas ar lūgšanu saistītās lietas mēs nespējam tvert. Bet tie, kas lūdz, vienu zina skaidri: lūgšana izmaina dzīvi un pie tam uz labo pusi.